

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. M. D.,** proti žalované: **Městská část Praha 18,** se sídlem Bechyňská 639, Praha 9, zastoupena JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 11 A 114/2015 - 114,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce se žádostmi o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) domáhal po Základní škole a Mateřské škole Fryčovická (nyní Základní škola Fryčovická), se sídlem v Praze 9 (dále jen „ZMŠ I“), a po Základní škole a Mateřské škole Tupolevova, se sídlem v Praze 9 (dále jen „ZMŠ II“), poskytnutí:
1) „anonymizovaného seznamu přijatých žádostí o přijetí k předškolnímu vzdělávání v MŠ pro školní rok 2014/2015, v rozsahu: (i) pořadové číslo přihlášky, (ii) datum narození žadatele, (iii) trvalý pobyt dítěte alespoň v rozsahu uvedení obce (městské části), (iv) zda sourozenec žadatele navštěvoval MŠ v daném školním roce a (v) zda žádost byla vzata účastníkem řízení zpět;
2) anonymizovaného seznamu všech dětí, jež navštěvují MŠ ve školním roce 2014/2015, v rozsahu: (i) datum narození dítěte, (ii) trvalý pobyt dítěte alespoň v rozsahu uvedení obce

(městské části), (iii) zda sourozenec žadatele navštěvoval v daném roce MŠ, (iv) pokud lze spárovat tyto údaje s pořadovým číslem přihlášky podle předchozího odstavce, potom ztotožnění dle tohoto čísla přihlášky;
3) anonymizovaného seznamu přijatých žádostí o přijetí k předškolnímu vzdělávání v MŠ pro školní rok 2015/2016, v rozsahu: (i) pořadové číslo přihlášky, (ii) datum narození žadatele, (iii) trvalý pobyt dítěte alespoň v rozsahu uvedení obce (městské části), (iv) zda sourozenec žadatele navštěvoval MŠ v daném školním roce a (v) zda žádost byla vzata účastníkem řízení zpět;
4) anonymizovaného seznamu dětí, jimž bylo vydáno rozhodnutí o přijetí k předškolnímu vzdělávání ve školním roce 2015/2016 v rozsahu: (i) datum narození dítěte, (ii) trvalý pobyt dítěte alespoň v rozsahu uvedení obce (městské části), (iii) zda sourozenec žadatele navštěvoval v daném roce MŠ, (iv) pokud lze spárovat tyto údaje s pořadovým číslem přihlášky podle předchozího odstavce, potom ztotožnění dle tohoto čísla přihlášky.“

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2015, č. j. 765/2015 (ve znění opravného usnesení ze dne 24. 6. 2015), rozhodla ZMŠ I podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti o informace.

[3] Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2015, č. j. TUPO/561/2015/V (ve znění opravného usnesení ze dne 23. 6. 2015), rozhodla ZMŠ II podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti o informace.

[4] Žalobce napadl obě rozhodnutí o odmítnutí žádosti odvoláními. Rozhodnutími ze dne 2. 7. 2015, č. j. MČ 18 21452/2015 OKT, a č. j. MČ 18 21449/2015 OKT, žalovaná (Rada Městské části Praha 18) rozhodnutí o odmítnutí žádosti potvrdila (dále jen „rozhodnutí o odvolání“).

II.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutím o odvolání žalobu k Městskému soudu v Praze. V ní mj. poukazoval na nicotnost rozhodnutí o odvolání. Předmětná rozhodnutí neměla vydat žalovaná. Požadované informace se vztahují k výkonu přenesené působnosti, neboť žádosti se týkaly údajů o přijímacím řízení a skladbě dětí navštěvujících mateřské školky. Vzhledem k tomu, že na věc nelze aplikovat § 178 odst. 1 větu první správního řádu, je nadřízený orgán nutno určit podle druhé věty předmětného ustanovení, podle které je nadřízeným správním orgánem ten orgán, který rozhoduje o odvolání. O odvolání proti rozhodnutím ředitele školy rozhoduje kraj (v případě hl. města Prahy Magistrát hlavního města Prahy).

[6] Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 8. 2016, č. j. 11 A 114/2015 - 30.

[7] Označený rozsudek napadl žalobce kasační stížností. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2017, č. j. 7 As 202/2016 - 38, byl rozsudek městského soudu zrušen.

[8] Městský soud následně rozsudkem ze dne 27. 10. 2017, č. j. 11 A 114/2015 - 72, vyslovil nicotnost obou rozhodnutí o odvolání. Uvedený rozsudek městského soudu byl

ke kasační stížnosti žalované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 7 As 365/2017 - 57, opět zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, č. j. 11 A 114/2015 - 114, městský soud opětovně prohlásil obě rozhodnutí o odvolání za nicotná. Shledal, že rada městské části nebyla věcně příslušná rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí ZMŠ I a ZMŠ II. O odvoláních měl rozhodovat Magistrát hlavního města Prahy.

III.

[10] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
[11] Stěžovatelka nesouhlasila s tím, že by orgánem příslušným posoudit odvolání neměla být rada městské části. Podle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím je k rozhodnutí o odvolání příslušný nadřízený orgán. Podle § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným orgánem ten, kdo vykonává dozor. ZMŠ I a ZMŠ II jsou příspěvkovými organizacemi, jejichž zřizovatelem je stěžovatelka. Podle § 27 odst. 11 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“) zřizovatel provádí kontrolu hospodaření příspěvkové organizace. Zřizovatel příspěvkové organizace je tedy orgánem vykonávajícím dozor nad příspěvkovou organizací, a lze na něj tudíž nahlížet jako na nadřízený orgán ve smyslu § 178 odst. 1 správního řádu. Podle § 94 odst. 2 písm. g) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů je pak radě městské části vyhrazeno plnit vůči právnickým osobám a zařízením zřízeným nebo založeným zastupitelstvem městské části úkoly zakladatele nebo zřizovatele podle zvláštních právních předpisů. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 - 60, a na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 2. 2012, č. j. 30 A 118/2010 - 46. Na stěžovatelku by pak bylo lze pohlížet jako na nadřízený orgán i podle § 178 odst. 2 správního řádu, neboť to byla ona, kdo ZMŠ I a ZMŠ II pověřil výkonem veřejné správy. Konečně pak stěžovatelka připomněla, že ačkoliv v jiné obdobné věci Magistrát hlavního města Prahy již věcně rozhodl, v projednávané věci magistrát svoji pravomoc odmítl. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že kasační stížnost je nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatelka v kasační stížnosti netvrdí, že by se městský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku. Dále pak žalobce konstatoval, že není správný názor stěžovatelky, že by o odvolání měla rozhodovat rada městské části. Žalobce je přesvědčen, že ve věci byl příslušný Magistrát hlavního města Prahy. Požadované informace se totiž vztahují k výkonu přenesené působnosti, neboť se týkají přijímacího řízení do předmětných mateřských škol. Je proto namístě nadřízený orgán určit podle § 178 odst. 1 věta druhá správního řádu. Žalobce dále sdělil, že městský soud měl povinným subjektům nařídit poskytnutí informací dle § 16 odst. 4 zákona

o svobodném přístupu k informacím, přičemž k uhrazení nákladů řízení měl stěžovatelce určit lhůtu tří dnů (a nikoliv lhůtu třiceti dnů). S poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 pak žalobce dovodil své právo na paušální náhradu nákladů soudního řízení.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým městský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav. Tak tomu bylo i v dané věci, kdy původní rozsudek městského soudu byl Nejvyšším správním soudem zrušen z důvodu vad ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy nutno považovat za přípustnou. Odmítnutí kasační stížnosti v dané věci by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení merita dané věci.

[16] Spornou je otázka věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí základní, resp. mateřské školy (která je příspěvkovou organizací, jejímž zřizovatelem je stěžovatelka) o částečném odmítnutí žádosti o informace (týkající se přijatých žádostí o přijetí k předškolnímu vzdělávání a seznamu dětí navštěvujících dotčenou školu v konkrétním školním roce).

[17] Městský soud dospěl k názoru, že o odvolání měl rozhodovat Magistrát hlavního města Prahy. Stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasí a je přesvědčena, že o odvolání měla rozhodnout městská část, konkrétně rada městské části.

[18] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že obě rozhodnutí o odvolání vydala rada stěžovatelky, tedy Rada Městské části Praha 18, jak jednoznačně plyne z výroku těchto rozhodnutí, kde se uvádí, že „*Rada Městské části Praha 18, svým usnesením č. 314/15/15* (resp. *313/15/15*) *ze dne 1. 7. 2015 jako odvolací orgán, rozhodla ve věci odvolání* [...], *takto: rozhodnutí povinného*

subjektu se potvrzuje.“ Ve správním spisu je rovněž k oběma rozhodnutím o odvolání připojen zápis z 15. zasedání Rady Městské části Praha 18 obsahující usnesení, kterými byla napadená rozhodnutí schválena. Je tedy zřejmé, že o odvoláních žalobce rozhodla Rada Městské části Praha 18.

[20] Podle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhoduje o odvolání nadřízený orgán povinného subjektu.

[21] Podle § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se při postupu podle tohoto zákona použije mj. § 178 správního řádu.

[22] Podle § 178 správního řádu platí *(1) Nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.* (*2) Nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, určí se podle tohoto odstavce. Nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad. Nadřízeným správním orgánem orgánu kraje se rozumí v řízení vedeném v samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, v řízení vedeném v přenesené působnosti věcně příslušný ústřední správní úřad, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší. Nadřízeným správním orgánem jiné veřejnoprávní korporace se rozumí správní orgán pověřený výkonem dozoru a nadřízeným správním orgánem právnické nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy se rozumí orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání; není-li takový orgán stanoven, je tímto orgánem orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu*.
[23] Z výše citované právní úpravy tudíž jednoznačně plyne, že o odvoláních žalobce proti rozhodnutím o částečném odmítnutí jeho žádostí o informace měl rozhodnout *nadřízený orgán* určený podle § 178 správního řádu.

[24] Nejvyšší správní soud se určením nadřízeného orgánu ve smyslu § 178 správního řádu již zabýval. K tomu viz rozsudek ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 160/2012 - 41, č. 2812/2013 Sb. NSS, který se zabýval určením nadřízeného orgánu školských právnických osob, tedy určením nadřízeného subjektu v obdobném případě.

[25] V uvedeném rozsudku první senát pro účely určení nadřízeného orgánu škol a školských zařízení vyloučil kritéria dle § 178 odst. 1 správního řádu a dále uvedl: „*Podle § 178 odst. 2 správního řádu pak platí, že nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, určí se podle tohoto odstavce. Tento druhý odstavec mimo jiné uvádí, že nadřízeným správním orgánem právnické nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy se rozumí orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání; není-li takový orgán stanoven, je tímto orgánem orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Žalovaná v projednávané věci je přitom právnickou osobou (specifickým typem - školskou právnickou osobou), na niž byl přenesen výkon veřejné správy v oblasti školství.* […] *Zbývá tedy prověřit, kdo žalovanou pověřil výkonem veřejné správy.*“.

[26] Z kritérií dle § 178 správního řádu je proto nutno pro určení nadřízeného orgánu použít pravidlo označující za nadřízený orgán právnické nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil.

[27] ZMŠ I a ZMŠ II jsou přitom zcela jistě právnickými osobami (příspěvkovými organizacemi) a byl na ně přenesen výkon veřejné správy v oblasti školství [podle § 2 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „školský zákon“) je vzdělávání poskytované podle tohoto zákona veřejnou službou].

[28] Stejně jako v citovaném rozsudku prvního senátu je tedy namístě určit, kdo ZMŠ I a ZMŠ II pověřil výkonem veřejné správy.

[29] K určení orgánu, který právnickou osobu vykonávající činnost školy nebo školského zařízení pověřil výkonem veřejné správy, využil citovaný rozsudek prvního senátu právní úpravu zápisu školy nebo školského zařízení do rejstříku škol a školských zařízení: „*Z ustanovení § 142 školského zákona plyne, že právnické osobě, která vykonává činnost školy nebo školského zařízení, vzniká právo poskytovat vzdělávání a školské služby a právo vydávat doklady o vzdělání stanovené tímto zákonem, jakož i nárok na přidělování finančních prostředků ze státního rozpočtu nebo z rozpočtu územního samosprávného celku účinností zápisu školy a školského zařízení do rejstříku škol a školských zařízení. Obdobně podle § 151 odst. 2 téhož zákona dnem právní moci rozhodnutí o výmazu z rejstříku tato práva a nárok zanikají. Školský zákon podrobně upravuje v § 145 až 150 proces zápisu i výmazu z rejstříku. Orgán, který rejstřík vede, je přitom oprávněn žádost o zápis zamítnout ze zákonem specifikovaných důvodů (např. není-li žádost v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje nebo nejsou-li dány předpoklady pro řádnou činnost školy nebo školského zařízení po stránce personální, materiální a finanční). Rovněž je oprávněn i z úřední povinnosti rozhodnout o výmazu z rejstříku, např. jestliže právnická osoba, která vykonává činnost školy nebo školského zařízení, závažným způsobem nebo opakovaně poruší právní předpisy související s poskytováním vzdělávání a školských služeb). Z uvedených ustanovení podle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zápis do rejstříku škol a školských zařízení je třeba považovat za ono pověření výkonem veřejné správy na základě zákona, o němž hovoří správní řád.*“

[30] Orgánem, který vede rejstřík škol a školských zařízení, je obecně krajský úřad (viz § 143 odst. 1 školského zákona). V některých případech výslovně specifikovaných v § 143 odst. 2 téhož zákona je pak vedení rejstříku škol a školských zařízení svěřeno Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy (ZMŠ I a ZMŠ II nespadají pod tyto specifické situace). O zápisu (a i případném výmazu) ZMŠ I a ZMŠ II z příslušného rejstříku tudíž rozhoduje krajský úřad – na území hlavního města Prahy pak Magistrát hlavního města Prahy.

[31] Magistrát hlavního města Prahy je proto ve smyslu výše citované právní úpravy a judikatury nutno považovat za orgán, který pověřil ZMŠ I a ZMŠ II výkonem veřejné správy na základě zákona. Jde tudíž o nadřízený správní orgán dle § 178 odst. 2 správního řádu, který je podle zákona o svobodném přístupu k informacím příslušný projednat

a rozhodnout odvolání podané proti rozhodnutím ZMŠ I a ZMŠ II o částečném odmítnutí žádosti o informace.

[32] Učiněný závěr ostatně odpovídá aktuální správní praxi. Nejvyššímu správnímu soudu je z podkladů poskytnutých žalobcem v předchozím řízení známo, že Magistrát hlavního města Prahy ve skutkově prakticky totožné situaci rozhodl o obdobném odvolání (viz rozhodnutí ze dne 7. 11. 2017, č. j. MHMP 1755095/2017). Změnil tedy svůj dřívější pohled na danou věc.

[33] Městský soud proto nepochybil, pokud dospěl k závěru, že v souzené věci měl o odvoláních žalobce rozhodnout Magistrát hlavního města Prahy.

[34] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti. Ta odporuje shora uvedenému výkladu zákona. Nejvyšší správní soud dodává, že jakkoli je pravdou, že zřizovatel disponuje ve vztahu k jím zřízeným příspěvkovým organizacím určitými pravomocemi (plynoucími zejména z rozpočtových pravidel a zaměřenými z podstatné části na technickou stránku pravidel hospodaření), Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře odmítl předmětný vztah označit za rozhodný pro určení nadřízeného orgánu ve smyslu správního řádu. V rozsudku ze dne 18. 9. 2007, č. j. 6 As 28/2007 - 119, zdejší soud explicitně uvedl, že „[d]*le názoru Nejvyššího správního soudu nemá na vztah podřízenosti a nadřízenosti ve výše uvedeném smyslu (tj. určení subjektu příslušného k rozhodnutí o odvolání) vliv úprava finančních toků mezi příspěvkovou organizací a jejím zřizovatelem dle zákona č. 218/2000 Sb. (rozpočtová pravidla*)". V tomto smyslu srov. i rozsudek ze dne 11. 2. 2015, č. j. 1 As 239/2014 - 39, ve kterém zdejší soud odmítl za nadřízený orgán ve smyslu § 178 správního řádu označit zřizovatele státní příspěvkové organizace. Shodně pak v rozsudku ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 160/2012 - 41, Nejvyšší správní soud odmítl argumentaci krajského soudu, že zřizovatel mateřské školy by byl orgánem vykonávajícím dozor ve smyslu § 178 správního řádu: „*Školský zákon zřizovateli žádné dozorové pravomoci nad školou či školským zařízením nepřiznává; jeho úlohou je spíše zajistit hmotný a finanční substrát potřebný ke zřízení školy či školského zařízení. Zřizovatel může též disponovat některými jmenovacími oprávněními. O dozoru však nemůže být řeč.*" Uvedenému konvenuje i odborná literatura: „*Podle § 178 odst. 1 správního řádu může být nadřízeným orgánem nejen ten, komu zákon svěřuje rozhodování o odvolání podřízeného orgánu, ale i správní orgán, kterému zákon svěřuje výkon (správního) dozoru. V tomto případě nejde o dozor v obvyklém pojetí,* [...] *ale dozor vykonávaný v rámci vztahů ve veřejné správě, tzn. ze strany jednoho správního orgánu vůči jinému správnímu orgánu*." (VEDRAL, Josef. *Správní řád: komentář*. 2. aktualiz. a rozš. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2012, str. 1408). Stěžovatelka tudíž není z titulu zřizovatele ZMŠ I a ZMŠ II orgánem vykonávajícím nad těmito školami dozor ve smyslu § 178 správního řádu.

[35] Pokud pak stěžovatelka poukazovala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 - 60, ten se danou otázkou hlouběji nezaobíral (a nadto byl vydán před výše citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2015, č. j. 1 As 239/2014 - 39, a ze dne ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 160/2012 - 41). S ohledem na uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu nelze považovat za případný ani poukaz stěžovatelky na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 2. 2012, č. j. 30 A 118/2010 - 46.

[36] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodla-li o odvoláních žalobce Rada Městské části Praha 18, je nutné její rozhodnutí ve shodě s městským soudem označit za nicotná (viz § 77 odst. 1 správního řádu a dále např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11 2001, č. j. 15 Ca 288/2001 - 20, SJS 917/2002: „[j]*estliže rozhodl v odvolacím správním řízení jako odvolací orgán jiný správní orgán* [...], *rozhodl tak jako orgán nikoliv funkčně nepříslušný, nýbrž jako orgán nepříslušný věcně.* [...] *Rozhodnutí věcně nepříslušného správního orgánu je nulitním správním aktem*.“).

[37] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[38] Z procesní opatrnosti se Nejvyšší správní soud vyjadřuje i k argumentaci žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud předesílá, že dospěl ke stejnému závěru jako žalobce, tj. že napadená rozhodnutí o odvolání jsou nicotná, neboť o podaných odvoláních měl rozhodovat Magistrát hlavního města Prahy. S ohledem na nicotnost napadených rozhodnutí nelze městskému soudu vytýkat, že neaplikoval § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a nenařídil ZMŠ I a ZMŠ II poskytnutí požadovaných informací (ze stejného důvodu ostatně tento postup nezvolil ani Nejvyšší správní soud). K tvrzení žalobce o nepřiměřenosti lhůty stanovené městským soudem stěžovatelce k zaplacení náhrady nákladů řízení žalobci pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 9. 1. 2014, č. j. 3 Ads 20/2013 - 19: „*Délka lhůty k náhradě nákladů řízení vyplývá z ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s § 160 odst. 1 s. ř. s., které stanoví: „Uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku, nebo jde-li o vyklizení bytu, do patnácti dnů od právní moci rozsudku; soud může určit lhůtu delší nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí.“ Lhůta v délce trvání tří dnů je tedy pouze podpůrná a zákon poskytuje soudu uvážení, zda tuto lhůtu prodlouží. Stanovení třicetidenní lhůty k náhradě nákladů řízení tedy nelze považovat samo o sobě za protizákonné. Konstatování stěžovatele, že jiné soudy ukládají kratší lhůtu k náhradě vyšších nákladů řízení, není relevantní, neboť stěžovatel netvrdí, ani nedokládá, že by bylo v jeho věci postupováno jinak než ve stejných, či obdobných věcech. Z praxe zdejšího soudu naopak vyplývá, že k náhradě nákladů řízení bývá obvykle uložena třicetidenní lhůta. Nad to je třeba připomenout, že eventuální zrušení druhého výroku napadeného rozsudku o náhradě nákladů řízení jen co do nesprávnosti určení lhůty k plnění by v konečném důsledku nemohlo vést ke změně v právním postavení stěžovatele, jehož nárok na náhradu nákladů řízení o žalobě se již stal vykonatelným*.“ Městskému soudu nelze vytknout ani to, že žalobci (procesně nezastoupenému) nepřiznal paušální náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13. Městský soud v této souvislosti případně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, č. 3344/2016 Sb. NSS, podle něhož: „*Soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo žalobci) náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu*

správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 275/2014 Sb.“ Nyní rozhodující senát se s citovaným rozhodnutím ztotožňuje, v podrobnostech na ně odkazuje a neshledává důvod postupovat podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Nutno dodat, že žalobce se závěrem citovaného rozsudku sice nesouhlasí, nepřináší však žádnou předmětnému rozsudku relevantně konkurující argumentaci.

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože žalobce (procesně nezastoupený) kromě paušální náhrady nákladů řízení (kterou v soudním řízení správním poskytnout nelze – viz výše) žádnou náhradu nákladů nepožadoval, resp. nedoložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu